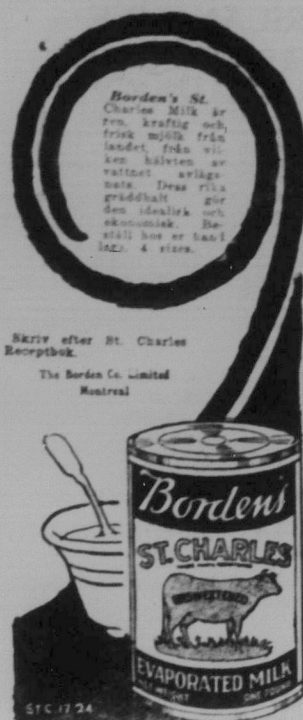

TROLLGULD.

E. WERNER
Översättning från tyskan
GUNNAR ORNLUF

(Forts. fr. föreg. nr.)

— Nej, jag vill inte väcka till liv igen en gammal för länge sedan utspelt historia, och jag vill inte heller i onödan försvara för den unge mannen hans ställning inom skidåkten. Saken är emellertid inte glömd inom våra kretsar, och många dör för blivit skänd för honom av den orsaken. Jag anser det för öfrigt, ty man skall inte låta barnen utmåla faderns fel, som de inte ha någon anse i. Den äldre brodern har det ändå kostat hans karriär. Han kunde inte tråda in i faderns skor, och hans försvarare kunde inte göra honom till en älskad känd bedragare.

— En bedräglig utropade Edith häpen och bestört.

Marlow ryckte på axlarna.

— Tyvärr! Saken väckte mycket upprepade gånger, ty firman Raimar gläddes för att vara solid och biederlig. En stor spekulation misslyckades då, det förekommer ju ofta och en solid firma övervinna dylika kriser. Raimar störtade och tog livet av sig. Han bespade sin familj åtminstone den skammen att se honom i fängelse, ty då bankrutten bröt ut, funnos inte längre de förtämliga betydande depositionerna. De hade förmådd för länge sedan tillräppliga och förklarade. Deponterna ha aldrig återfått en penning.

Bankiren berättade detta på sitt kalla, lugna sätt utan att långa någon särskild vikt därvid. Edith svarade inte en stavelse, men hennes ögon hängde i andlös spänning vid faderns läppar, då han fortfor:

— Jag har alltid förväntat mig över det oönsade, sådant som det var. — Nä, upprepade hon otillt. — Jag ber, låt mig slippa svara på denna fråga.

— Ni vill inte nedsätta er bror i mina ögon? Men han rygrade inte tillbaka för att nedsätta er inför mig.

— Det var för att göra sig intressant, visserligen på min bekostnad! Det var ju inte vidare broderligt, men det var ändå ingen döds synd.

— Nej, ... men det var en tveklöst Raimar var i grund och botten av samma mening. Han hade redan efter det första mötet förtämligt, att Max djärva förhoppningar blott voro luftslott, som byggts upp av hans förtämliga, men det var en pinsam känsla för honom, att den unga damen nu genomskådade hans bror lika klart som han själv, och han försökte mildra verkan därav.

— Ni får inte gå så strängt till rätta med honom, invände han. Max är ännu så ung och har ett löst sinnigt konstnärslid utan mycket övertänkt eller överlägning. Saken var inte så illa menad.

— Att förtämla en bror, som han har allt att tacka för? Ni uppfattade hela er framtid för honom och er familj, och han ...

— Hur kan ni veta det, min fröken? avbröt henne Ernst och såg förvånad på henne.

Edith ryckte lätt till, men de oförskäliga orden voro nu en gång uttalade och kunde inte tas tillbaka.

— Jag förstår, sade han med djup bitterhet. Er far har talat om det för er under tiden. Jag borde ha kunnat förutse det.

— Min far talar om er med den största aktning, inföll Edith. Han sade mig ...

Raimar, som ännu inte hade kunnat smälta, att majoren med sin konversationskonst hade ställt honom så fullständigt i skuggan, förstod att anordna det så, att de skenbart av en tillfällighet blevo efter. Han gjorde den unga damen uppmärksam på en väcker väcker mellan träden, där man kunde se Burgeberg med det gamla slottet, och uppehöll henne där några minuter, tills de andra hade kommit tämligen långt före. Nu var han ensam herre på läppen. Ty Ernst hade åter inrept sig i sin gamla tvistlöshet och talade blott så mycket som hövligheten oönskade honom fördröja.

Den unge målaren talade desto livrigare. Nu antingen stod han i förgrunden och utnyttjade detta på tillbörligt sätt, men därvid underkänd honom tyvärr, att hans hjärtas dam inte borde på Edith hade i själva verket helt andra tankar i huvudet, och medan hon så och så uppfattade ett par ord av ordvallet och svarade lika mekaniskt, för hennes blick understunda med en frågande, halvt skryck blick över sin tvistlösa följeslagare på sin högra sida.

Motsättningen mellan hans personlighet och hans nuvarande levnadssätt var på visserligen en löst gåta för henne. Hon hade ju nyss sett, hur skammens rodnad mörk hade stigit upp på hans panna vid mötet med hennes far, som visste om den där skamfläcken. Den yngre brodern, som saken berörde lika nära, tycktes emellertid taga denna mycket lättare och lät inte därigenom stora sig i sin livslidande.

Max bemödade sig i själva verket att vara intressant. Det var annars inte egentligen hans starka sida, men han visste, att den unga damen fördröja det, om hon bevärdade någon åran av sitt sällskap. Sålunda var han intressant. Hans goda minne kom honom därvid till hjälp. Han hade verkligen, alla moderna slagord i huvudet och förstod att anbringa dem på lämpliga ställen. Han framförde också uttalanden, som han hört av berömdheter i salongerna och utgav dem som sina egna. Då man just för tillfället var på landet, började han bli poetisk samt tala om rosor och näktargälar, chrysosomarna ännu inte blommande och näktargälar inte sjönga nu i det klara solskenet.

— Honom generade detta inte vidare, men Edith började finna, att den unge mannen blev otvivelaktig och skakade honom utan vidare av sig. Hon upptäckte med en gång, att det var ganska kyligt här i den skuggiga parken och beklagade, att hon lämnat kvar sin schal på terrassen. Max störtade naturligtvis genast därifrån för att hämta den och lämnade den båda ensam.

— En fråga, herr Raimar! Har ni verkligen sagt er emot er brors konstnärliga bana? började Edith.

— Nej, sade Raimar kallt.

— Han lät mig tro, att han en gång måste kämpa för att kunna få sitt in på sin levnadsbana, och att hans studier och hela hans existens berodde på hans egen kraft. Han tycks leva ganska behagligt i Berlin och har en starkt bitillit, blott ställt ut några studier. Varifrån får han så en penningmedel ... från er kanske?

Ernst såg med en lång och dystur blick på den frågande, men han tog ... Nä, upprepade hon otillt. — Jag ber, låt mig slippa svara på denna fråga.

— Ni vill inte nedsätta er bror i mina ögon? Men han rygrade inte tillbaka för att nedsätta er inför mig.

— Det var för att göra sig intressant, visserligen på min bekostnad! Det var ju inte vidare broderligt, men det var ändå ingen döds synd.

— Nej, ... men det var en tveklöst Raimar var i grund och botten av samma mening. Han hade redan efter det första mötet förtämligt, att Max djärva förhoppningar blott voro luftslott, som byggts upp av hans förtämliga, men det var en pinsam känsla för honom, att den unga damen nu genomskådade hans bror lika klart som han själv, och han försökte mildra verkan därav.

— Ni får inte gå så strängt till rätta med honom, invände han. Max är ännu så ung och har ett löst sinnigt konstnärslid utan mycket övertänkt eller överlägning. Saken var inte så illa menad.

— Att förtämla en bror, som han har allt att tacka för? Ni uppfattade hela er framtid för honom och er familj, och han ...

— Hur kan ni veta det, min fröken? avbröt henne Ernst och såg förvånad på henne.

Edith ryckte lätt till, men de oförskäliga orden voro nu en gång uttalade och kunde inte tas tillbaka.

— Jag förstår, sade han med djup bitterhet. Er far har talat om det för er under tiden. Jag borde ha kunnat förutse det.

— Min far talar om er med den största aktning, inföll Edith. Han sade mig ...

kunna tala en föreläsning av främmande art. Med denna antydning. Men Ernst Raimar var inte nu i stämning att godtaga en sådan tillrättvisning. Nu rådde även han upp sig och återgick helt och fullt på sin blick som ton.

— Javisst, min fröken, och som en främmande var det också som jag låtom mig till en förklaring, som aldrig skulle ha blivit uttalad, om jag inte hade anat, att ni stod i närheten av bindelse med herr Ronald. Jag bekände mig öppet vara hans fiende och kan och vill inte taga tillbaka detta, men jag förstår fullkomligt, att jag därmed har förverkat rätten att åter nämna mig er. Vi äro nu en gång av ödet bestämda att stå fiendliga gentemot varandra ... låt oss alltså finna oss där!

Han bugade sig djupt och frammanade samt gick Edith stod oroligt och såg efter honom.

Han glissade eller anade otvivelaktigt betydelsen av detta besök, som hon under loppet av den sista halvtimmen hade — glömt. Ja, hon hade i själva verket glömt, att den man, som hon genom sin far redan hade övat sig hand, var på väg till Gernsbach. Han kom nu för att utföra även henne hennes jaord, och hon tänkte heller inte på att neka honom det — men varför måste han komma just nu!

Den unga flickan, som stod i livets fulla solgata, visste visserligen ännu inte om den skugga, som så tung och dystur lade sig på hennes panna, men hon visste nu vad det var, som tyngde på honom. Sönen till en bedräglig! Det var alltså detta, som drivt honom bort ifrån världen! Som ett dödsdjur till vilhelms hade han flytt undan till enlighet och mörkert samt gömde sig nu skyggt för främmande ögon. Ja, han hade rätt, det finns öden, som göra människorna värmlösa, och mot vilka de icke kunna kämpa — och han stod under en sådan förhållande!

Staden hade varit i minuter. Nu höjde Edith långsamt sin blick, men det uttryck, som låg där, hade bitit sig fast i hennes minne. Hon såg en kalla framman för den kalla, darrande ord, som nu kommo över hennes läppar.

— Jag försäkrade eder, smärta den där gången, herr Raimar. Jag vet det nu, men jag äro ju inte, vem det var, som minna ord gällde, och vilka så de berörde. Vi skildes den dagen på ett så bittert och förtämligt sätt. Låt oss glömma det! Låt oss glömma det båda! Jag ... jag ber er glömma!

Hon räckte honom sin hand. Då flammade det åter till i människans ögon, men denna gång inte av vrede och harm. En het, lidelsefull vrede, som låg i ögonen, och som hon ännu inte en gång förtämligt. Nu hördes steg, Raimar för upp och steg hastigt tillbaka. Redan i nästa ögonblick vek Marlow om baksidorna.

— Jag tackar er, Edith!

Edith så talade en man, som såg henne för andra gången i sitt liv. Men hon hade inte något tecken till vrede eller avvisande därför. Hon var fullständigt fången under förtämligheten av denna aldrig kända, som till hälften blott hängslad genom lidelse, och som hon ännu inte en gång förtämligt. Nu hördes steg, Raimar för upp och steg hastigt tillbaka. Redan i nästa ögonblick vek Marlow om baksidorna.

— Jag tackar er, Edith!

Edith så talade en man, som såg henne för andra gången i sitt liv. Men hon hade inte något tecken till vrede eller avvisande därför. Hon var fullständigt fången under förtämligheten av denna aldrig kända, som till hälften blott hängslad genom lidelse, och som hon ännu inte en gång förtämligt. Nu hördes steg, Raimar för upp och steg hastigt tillbaka. Redan i nästa ögonblick vek Marlow om baksidorna.

— Jag tackar er, Edith!

Edith så talade en man, som såg henne för andra gången i sitt liv. Men hon hade inte något tecken till vrede eller avvisande därför. Hon var fullständigt fången under förtämligheten av denna aldrig kända, som till hälften blott hängslad genom lidelse, och som hon ännu inte en gång förtämligt. Nu hördes steg, Raimar för upp och steg hastigt tillbaka. Redan i nästa ögonblick vek Marlow om baksidorna.

— Jag tackar er, Edith!

Edith så talade en man, som såg henne för andra gången i sitt liv. Men hon hade inte något tecken till vrede eller avvisande därför. Hon var fullständigt fången under förtämligheten av denna aldrig kända, som till hälften blott hängslad genom lidelse, och som hon ännu inte en gång förtämligt. Nu hördes steg, Raimar för upp och steg hastigt tillbaka. Redan i nästa ögonblick vek Marlow om baksidorna.

— Jag tackar er, Edith!

Edith så talade en man, som såg henne för andra gången i sitt liv. Men hon hade inte något tecken till vrede eller avvisande därför. Hon var fullständigt fången under förtämligheten av denna aldrig kända, som till hälften blott hängslad genom lidelse, och som hon ännu inte en gång förtämligt. Nu hördes steg, Raimar för upp och steg hastigt tillbaka. Redan i nästa ögonblick vek Marlow om baksidorna.

— Jag tackar er, Edith!

Edith så talade en man, som såg henne för andra gången i sitt liv. Men hon hade inte något tecken till vrede eller avvisande därför. Hon var fullständigt fången under förtämligheten av denna aldrig kända, som till hälften blott hängslad genom lidelse, och som hon ännu inte en gång förtämligt. Nu hördes steg, Raimar för upp och steg hastigt tillbaka. Redan i nästa ögonblick vek Marlow om baksidorna.

— Jag tackar er, Edith!

Edith så talade en man, som såg henne för andra gången i sitt liv. Men hon hade inte något tecken till vrede eller avvisande därför. Hon var fullständigt fången under förtämligheten av denna aldrig kända, som till hälften blott hängslad genom lidelse, och som hon ännu inte en gång förtämligt. Nu hördes steg, Raimar för upp och steg hastigt tillbaka. Redan i nästa ögonblick vek Marlow om baksidorna.

— Jag tackar er, Edith!

lygt därom, att han hade glömt sig med denna antydning. Men Ernst Raimar var inte nu i stämning att godtaga en sådan tillrättvisning. Nu rådde även han upp sig och återgick helt och fullt på sin blick som ton.

— Javisst, min fröken, och som en främmande var det också som jag låtom mig till en förklaring, som aldrig skulle ha blivit uttalad, om jag inte hade anat, att ni stod i närheten av bindelse med herr Ronald. Jag bekände mig öppet vara hans fiende och kan och vill inte taga tillbaka detta, men jag förstår fullkomligt, att jag därmed har förverkat rätten att åter nämna mig er. Vi äro nu en gång av ödet bestämda att stå fiendliga gentemot varandra ... låt oss alltså finna oss där!

Han bugade sig djupt och frammanade samt gick Edith stod oroligt och såg efter honom.

Han glissade eller anade otvivelaktigt betydelsen av detta besök, som hon under loppet av den sista halvtimmen hade — glömt. Ja, hon hade i själva verket glömt, att den man, som hon genom sin far redan hade övat sig hand, var på väg till Gernsbach. Han kom nu för att utföra även henne hennes jaord, och hon tänkte heller inte på att neka honom det — men varför måste han komma just nu!

Den unga flickan, som stod i livets fulla solgata, visste visserligen ännu inte om den skugga, som så tung och dystur lade sig på hennes panna, men hon visste nu vad det var, som tyngde på honom. Sönen till en bedräglig! Det var alltså detta, som drivt honom bort ifrån världen! Som ett dödsdjur till vilhelms hade han flytt undan till enlighet och mörkert samt gömde sig nu skyggt för främmande ögon. Ja, han hade rätt, det finns öden, som göra människorna värmlösa, och mot vilka de icke kunna kämpa — och han stod under en sådan förhållande!

Staden hade varit i minuter. Nu höjde Edith långsamt sin blick, men det uttryck, som låg där, hade bitit sig fast i hennes minne. Hon såg en kalla framman för den kalla, darrande ord, som nu kommo över hennes läppar.

— Jag försäkrade eder, smärta den där gången, herr Raimar. Jag vet det nu, men jag äro ju inte, vem det var, som minna ord gällde, och vilka så de berörde. Vi skildes den dagen på ett så bittert och förtämligt sätt. Låt oss glömma det! Låt oss glömma det båda! Jag ... jag ber er glömma!

Hon räckte honom sin hand. Då flammade det åter till i människans ögon, men denna gång inte av vrede och harm. En het, lidelsefull vrede, som låg i ögonen, och som hon ännu inte en gång förtämligt. Nu hördes steg, Raimar för upp och steg hastigt tillbaka. Redan i nästa ögonblick vek Marlow om baksidorna.

— Jag tackar er, Edith!

Edith så talade en man, som såg henne för andra gången i sitt liv. Men hon hade inte något tecken till vrede eller avvisande därför. Hon var fullständigt fången under förtämligheten av denna aldrig kända, som till hälften blott hängslad genom lidelse, och som hon ännu inte en gång förtämligt. Nu hördes steg, Raimar för upp och steg hastigt tillbaka. Redan i nästa ögonblick vek Marlow om baksidorna.

— Jag tackar er, Edith!

Edith så talade en man, som såg henne för andra gången i sitt liv. Men hon hade inte något tecken till vrede eller avvisande därför. Hon var fullständigt fången under förtämligheten av denna aldrig kända, som till hälften blott hängslad genom lidelse, och som hon ännu inte en gång förtämligt. Nu hördes steg, Raimar för upp och steg hastigt tillbaka. Redan i nästa ögonblick vek Marlow om baksidorna.

— Jag tackar er, Edith!

Edith så talade en man, som såg henne för andra gången i sitt liv. Men hon hade inte något tecken till vrede eller avvisande därför. Hon var fullständigt fången under förtämligheten av denna aldrig kända, som till hälften blott hängslad genom lidelse, och som hon ännu inte en gång förtämligt. Nu hördes steg, Raimar för upp och steg hastigt tillbaka. Redan i nästa ögonblick vek Marlow om baksidorna.

— Jag tackar er, Edith!

Edith så talade en man, som såg henne för andra gången i sitt liv. Men hon hade inte något tecken till vrede eller avvisande därför. Hon var fullständigt fången under förtämligheten av denna aldrig kända, som till hälften blott hängslad genom lidelse, och som hon ännu inte en gång förtämligt. Nu hördes steg, Raimar för upp och steg hastigt tillbaka. Redan i nästa ögonblick vek Marlow om baksidorna.

— Jag tackar er, Edith!

Edith så talade en man, som såg henne för andra gången i sitt liv. Men hon hade inte något tecken till vrede eller avvisande därför. Hon var fullständigt fången under förtämligheten av denna aldrig kända, som till hälften blott hängslad genom lidelse, och som hon ännu inte en gång förtämligt. Nu hördes steg, Raimar för upp och steg hastigt tillbaka. Redan i nästa ögonblick vek Marlow om baksidorna.

— Jag tackar er, Edith!

Edith så talade en man, som såg henne för andra gången i sitt liv. Men hon hade inte något tecken till vrede eller avvisande därför. Hon var fullständigt fången under förtämligheten av denna aldrig kända, som till hälften blott hängslad genom lidelse, och som hon ännu inte en gång förtämligt. Nu hördes steg, Raimar för upp och steg hastigt tillbaka. Redan i nästa ögonblick vek Marlow om baksidorna.

— Jag tackar er, Edith!

Edith så talade en man, som såg henne för andra gången i sitt liv. Men hon hade inte något tecken till vrede eller avvisande därför. Hon var fullständigt fången under förtämligheten av denna aldrig kända, som till hälften blott hängslad genom lidelse, och som hon ännu inte en gång förtämligt. Nu hördes steg, Raimar för upp och steg hastigt tillbaka. Redan i nästa ögonblick vek Marlow om baksidorna.

— Jag tackar er, Edith!

och man stannade därför inom gränserna för det vanliga umgänget. Hartmut berörde inte med en stavelse den forna bekantskapskapen i Raimars hus samt låt presentera sig som en främmande, och Ronald ville tydligen inte längre erinra sig det forna sammanträffandet, men han var ändå artig och förbindlig gentemot följande. Däremot gjorde han inte de ringaste omständigheter med Max. Denne avfärdades med en kort nick och ett mycket nedlåtande: "Ah, herr Raimar, hur står det till?" utan att svara inväntades. Ernst tycktes ha blivit förenad därute i parken. Samtalet var redan i full gång, då hans sluttigen kom in.

Ediths ögon skiftade i spänning på de båda männen, vilkas möte för henne skulle bli löslösligen på en gåta. Denna blev också delvis löst, ty redan i nästa minut visste hon, att fiendskapskap var ömsesidigt.

Wilma presenterade notarien Raimar, och Ronald, som knappast tycktes lägga märke till hennes inträde, måste nu nödd och tvungen taga notis om honom. Han vände sig om med en mycket världslos rörelse och utan tvivel i avsikt att behandla den äldre brodern med samma förolämpande misaktning som nyss den yngre, men här misslyckades företaget fullständigt.

Ernst Raimar stod framför honom med en så iskall hållning och en så oökonomisk stöthet, att han åtminstone måste låta förmå sig till hövligtens yttre form. Han hälsade kallt och avsmäkt, och hans hälsning besvarades lika ceremoniellt, men därvid möttes de båda människors blickar, och ett uttryck, som kom Edith att ovillkorligen tänka på två svärd, som korsas. Läkande hat på den ena sidan, hotfulla blickar på den andra!

Det var lika motståndare! Som två dödsfiender stodo de framför varandra med hilt i blick, utan ett ord, men som om det gällde att utkämpa en kamp på liv och död.

Det varade visserligen blott i sekunder, och till ord kom det över huvud inte, ty Raimar vände sig genast till värdinnan.

— Vi skulle vilja rekommendera oss, min fru, vi måste bryta upp ... Arvidet, var mycket kort. Max bekände gästernas hastiga uppbrott, men gjorde inte försök att hålla dem kvar. Endast Lilla Lilla, som var mycket ledsen, då hennes vädjan ville ge sig iväg, och hängde sig inställsamt fast vid honom med en bön, att han skulle stanna kvar en stund till. Han försäkrade skrämdt, att den unga damens uppmärksamhet var mycket smickrande för honom, men fem minuter senare satt han redan tillsammans med de andra i vagnen.

I hjärtat rådde en obehaglig förstoring. Hartmut lutade sig tydligen mot ett horn av vagnen. Ernst satt still och dyster i det andra, medan Max satt där med ett mycket långt ansikte. Först när man hade lämnat huset och parken bakom sig, började majoren tala.

— Det var en trevlig överraskning! Vad tusan har denne Ronald i Gernsbach att göra? Vi hade det just så gemyttligt och trevligt. Fru von Malendorf skräddade i kapp med sin Lilla, ... hon hade något så barnligt glatt över sig, när hon skratade ... och till och med den stela handkiren blev helt mänskligt förmjort åt några lustiga kristhistorier, som jag serverade honom. Då anmälde plötsligt denne "naboh" och skiller oss ifrån varandra som en ond ande! ... vad skall väl allt detta betyda?

— Att jag inte önskade någon långt samvaro med herr Felix Ronald! sade Ernst kort, men med största skärpa.

Hartmut ryckte på axlarna. Nåja, jag kan förstå att detta sammanträffande med er förne prokurist och den nuvarande miljonären inte precis var angenäm för dig, men du borde ha varit på din vakt, om du väl får Malendorf tänka därom! ... Max, du har blivit så märkvärdigt tystlåten, vad säger du egentligen om den här historien?

Max var inte blott förtämlig, utan djupt förtämlig. I stället för att stå i förgrunden, som han smickrat sig med, hade han överallt skjutits åt sidan och hade naturligtvis tagit mycket illa upp detta.

— Jag säger, att detta besök är mycket egendomligt! Herr Ronald brukar endast låta några få utvalda få del av sitt sällskap, och om det inte precis passade honom, låter han avvisa de allra mest främmande och förtämliga. Herr Marlow har han emellertid ofta varit, och nu har han fyra timmars värde från Steinfeld och hit samt trycks ännu stanna över natten, ty jag borde, hur fru von Malendorf befallde betjänten att bära upp kofferten i gästtrummet. Hennes galler besökt naturligtvis inte ... Ronald känner henne ju knappast. Man kan därför komma på rätt egna tankar!

— Åh, du är svartsjuk! utropade Hartmut skrämdt. Förvrigt har du på rätt sätt misstänkt. Nu gäller det att vara tapper, Max! Framåt! Sitt miljardens brädet och tillför

Max var inte blott förtämlig, utan djupt förtämlig. I stället för att stå i förgrunden, som han smickrat sig med, hade han överallt skjutits åt sidan och hade naturligtvis tagit mycket illa upp detta.

— Jag säger, att detta besök är mycket egendomligt! Herr Ronald brukar endast låta några få utvalda få del av sitt sällskap, och om det inte precis passade honom, låter han avvisa de allra mest främmande och förtämliga. Herr Marlow har han emellertid ofta varit, och nu har han fyra timmars värde från Steinfeld och hit samt trycks ännu stanna över natten, ty jag borde, hur fru von Malendorf befallde betjänten att bära upp kofferten i gästtrummet. Hennes galler besökt naturligtvis inte ... Ronald känner henne ju knappast. Man kan därför komma på rätt egna tankar!

— Åh, du är svartsjuk! utropade Hartmut skrämdt. Förvrigt har du på rätt sätt misstänkt. Nu gäller det att vara tapper, Max! Framåt! Sitt miljardens brädet och tillför

Max var inte blott förtämlig, utan djupt förtämlig. I stället för att stå i förgrunden, som han smickrat sig med, hade han överallt skjutits åt sidan och hade naturligtvis tagit mycket illa upp detta.

— Jag säger, att detta besök är mycket egendomligt! Herr Ronald brukar endast låta några få utvalda få del av sitt sällskap, och om det inte precis passade honom, låter han avvisa de allra mest främmande och förtämliga. Herr Marlow har han emellertid ofta varit, och nu har han fyra timmars värde från Steinfeld och hit samt trycks ännu stanna över natten, ty jag borde, hur fru von Malendorf befallde betjänten att bära upp kofferten i gästtrummet. Hennes galler besökt naturligtvis inte ... Ronald känner henne ju knappast. Man kan därför komma på rätt egna tankar!

— Åh, du är svartsjuk! utropade Hartmut skrämdt. Förvrigt har du på rätt sätt misstänkt. Nu gäller det att vara tapper, Max! Framåt! Sitt miljardens brädet och tillför

Max var inte blott förtämlig, utan djupt förtämlig. I stället för att stå i förgrunden, som han smickrat sig med, hade han överallt skjutits åt sidan och hade naturligtvis tagit mycket illa upp detta.

— Jag säger, att detta besök är mycket egendomligt! Herr Ronald brukar endast låta några få utvalda få del av sitt sällskap, och om det inte precis passade honom, låter han avvisa de allra mest främmande och förtämliga. Herr Marlow har han emellertid ofta varit, och nu har han fyra timmars värde från Steinfeld och hit samt trycks ännu stanna över natten, ty jag borde, hur fru von Malendorf befallde betjänten att bära upp kofferten i gästtrummet. Hennes galler besökt naturligtvis inte ... Ronald känner henne ju knappast. Man kan därför komma på rätt egna tankar!

— Åh, du är svartsjuk! utropade Hartmut skrämdt. Förvrigt har du på rätt sätt misstänkt. Nu gäller det att vara tapper, Max! Framåt! Sitt miljardens brädet och tillför

A. W. MILLER
Vice-President

D. F. FERGUSON
Principal

A STRONG RELIABLE BUSINESS SCHOOL

Det kommer att betala sig många gånger om att förtämla en affärsutbildning i Winnipeg, varefter arbetstillgången är som bäst och tillfälle ges att genomgå en affärskurs i The Success Business College, vars studenter alltid ha förtämlit hos tusentals arbetsgivare. Efter att ha fullbordat din kurs kan du omedelbart lämna skolan för att antaga en förtämlig anställning. The Success Business College är en stark, pålitlig skola. Dess överlägsna betjäning har resulterat i att dess eleverna är större än det årliga elevaltalet hos alla andra affärskolor i Manitoba tillsammans. Öppen hela året om. Mottager elever vid alla tider. Tillskriv

THE *Success* BUSINESS COLLEGE Limited
345, PORTAGE AVE. — WINNIPEG, MAN.

VAD VILL DET KOSTA?

Ar det emedan Ni fruktar för denna sak, som Ni låter Edra dåliga tänder gå?

Kom till mig. Finn ut sanningen. Efter en examination av Edra tänder, vill jag ge ett ungefärligt pris — grundat på förklarlig behandling, bästa materialer och utmärkt arbete. Då vet Ni — kanske er fruktan är grundlös. Kom ihåg detta: Vadhelst det kostar, vill det kostar mera senare än vad det gör idag.

Alla mina medhjälpare äro medlemmar av Manitoba College of Dental Surgeons.

Patent Double Suction Gommar från \$15.	Guld och Porlän Kronor och Bryggarbete för \$7 pr tand.
--	--